

ارزش رفتن یک صبح و شام در جهاد

از حضرت انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود:

«لَعْدُوَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ رَوْحَةٌ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا»

(رواه البخاری)

ترجمه: یک صبح تا ظهر و یا یک ظهر تا غروب (که از خانه به قصد جهاد) در راه الله (سبحانه و تعالی بیرون بروید) بهتر و ارزشمندتر است از دنیا و هر آن چه در آن است.

امام ابن حجر در شرح این حدیث فرموده است: «وَالْعَدُوَّةُ» به فتحه، یک مرتبه بیرون شدن از اول روز الی نصف روز را گویند؛ در هر موقعی که باشد. «وَالرَّوْحَةُ» یک مرتبه بیرون شدن بعد از زوال الی غروب آفتاب را گویند؛ در هر موقعی که باشد، و مراد از «فِي سَبِيلِ اللَّهِ» یعنی جهاد در راه الله سبحانه و تعالی می باشد. اما مفهوم لفظ: «خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا» را ابن دقیق العید چنین شرح نموده است: «این لفظ دو احتمال دارد:

۱. بنابر نفس تحقیق، از باب تنزیل غائب به منزله محسوس می باشد؛ زیرا دنیا در نفس خود محسوس بوده و طبیعتاً قابل تعظیم می باشد، لذا طبق این واقعیت، فضیلت بر آن داده شده است؛ در غیر این، معلوم و هویدا است که تمام دنیا به یک ذره آن چه در جنت است، مساوی شده نمی تواند.

۲. اینست که این مقدار از ثواب بهتر است؛ از ثواب کسی که کل دنیا برایش میسر باشد و آن را در طاعت الله سبحانه و تعالی انفاق کند. همین قول دوم را در حدیث مرسل حسن که ابن مبارک در کتاب «الجهاد» روایت کرده است، تأیید می کند. چنانچه فرموده است:

«بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَيْشًا فِيهِمْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ، فَتَأَخَّرَ لِيَشْهَدَ الصَّلَاةَ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنْفَقْتُ مَا فِي الْأَرْضِ مَا أَذْرَكَتَ فَضْلَ غَدْوَتِهِمْ»

ترجمه: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لشکری را آماده ساخت که در آن عبدالله بن رواحه حضور داشت؛ وی بخاطر شرکت در نماز با رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تأخیر کرد؛ نبی کریم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ برایش فرمود: قسم است به ذاتی که نفسم در اختیار اوست؛ اگر آن چه در روی زمین است، در اختیارت باشد و آن را در راه الله (سبحانه و تعالی) انفاق کنی، فضیلت و ثواب یک مرتبه برآمدن در صبح گاهی در راه جهاد را را نمی یابی.

به هر حال در این حدیث خفت یا سبکی امور دنیا و ارزش و بزرگداشت امر جهاد بیان شده است، لذا برای کسی که به اندازه یک تازیانه (قمچین) جای در بهشت نصیبش شود، گویا که چیزی بسیار عظیم و بزرگی را نصیب شده باشد که بالاتر از دنیا و آن چه در دنیاست می باشد.

نکته جالب در این رابطه آنست که سبب تأخیر در این جا عبارت از میل به سوی سببی از اسباب دنیا می باشد، لذا تأخیر کننده را تنبیه می کند که این مقدار کم و ناچیز جنه افضل و بهتر است از جمیع آن چه در دنیا می باشد.»

سخن حق این جاست که مسلمانان نزدیک به صدسال می شود که توسط حکامی که فرضیت جهاد را ضایع کرده اند، ابتلاء می شوند. حقیقت کلام این است که هرگاه یک بر آمدن صبحگاه و شامگاه جهاد در راه الله سبحانه و تعالی این قدر فضل و مکانتی را برخوردار باشد، پس حتمی و لازمی است بر مسلمانان تا هم حکام خود را و هم معامله خود را با آن ها تغییر دهند و برای خود حاکم واحدی را تعیین کنند که بالای شان به اساس کتاب الله و سنت رسول الله ﷺ حکم نماید و شرایع اسلام را برای شان اقامه نماید که جهاد فی سبیل الله کوهان آن شریعت می باشد.

بنابر این، ای مسلمین جهان شما را دعوت می دهیم بر این که بیائید با عاملین برای اقامه شرع الله سبحانه و تعالی در روی زمین همکاری نمائیم و با اقامه دولت اسلامی و نصب خلیفه واحد برای مسلمین همه یک جا باهم از عقب آن خلیفه جنگ و مقاتله نموده و خود را از عذاب پروردگار نجات دهیم.